

Του Βασίλη Λιόση

Η συζήτηση για το χαρακτήρα της ΕΟΚ/ΕΕ, για τις επιπτώσεις από την ένταξη της Ελλάδας στο εν λόγω ιμπεριαλιστικό μόρφωμα και για τη ρεαλιστικότητα της εξόδου από αυτό, διεξάγεται εδώ και δεκαετίες. Λίγο πριν αλλά και κατόπιν της εισόδου της χώρας στην ΕΟΚ, μία πολιτική πλευρά υποστήριζε την αναγκαιότητα ένταξης της χώρας και παραμονής της δίνοντας ψεύτικες υποσχέσεις βάση των οποίων θα τρώγαμε με χρυσά κουτάλια. Μία άλλη πλευρά υποστήριζε πως η ΕΟΚ μπορεί να μετατραπεί σε ΕΟΚ των εργαζομένων και μία τρίτη πως αυτό το ιμπεριαλιστικό μόρφωμα δεν παίρνει διορθώσεις.

Το ποια θεώρηση δικαιώθηκε φαίνεται από την ίδια την πραγματικότητα που ζούμε: ανεργία, καταβράθρωση του ΑΕΠ, φτώχεια, μνημόνια, αυτοκτονίες, μετανάστευση, διάλυση των εργασιακών σχέσεων, επιβολή πολιτικών λύσεων έξωθεν, καθεστώς νεοαποικιοκρατίας. Επρόκειτο για μία αναπόφευκτη εξέλιξη, αφού ο ρόλος και η φύση της ΕΕ είναι δεδομένα. Η ΕΟΚ γεννήθηκε βάσει ταξικών συμφερόντων και συγκεκριμένα αυτά των ισχυρών μονοπωλιακών ευρωπαϊκών κύκλων. Ήταν η απάντηση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου στα υπόλοιπα δύο ιμπεριαλιστικά κέντρα: το αμερικανικό και το ιαπωνικό. Τα άλλα περί ευγενών ιδεών του Ζαν Μονέ και υπόλοιπων «δημοκρατικών» δυνάμεων ήταν ένα ιδεολογικό κατασκευάσμα για να συγκαλύψουν την ταξική φύση της ΕΟΚ/ΕΕ. Οι «ευγενείς ιδέες» ήταν η συνθήκη του Μάαστριχτ, η Λευκή Βίβλος, η συνθήκη της Λισαβόνας, η οδηγία Μπολκενστάιν και άλλα «υψηλών ιδανικών» κείμενα, αποφάσεις και πολιτικές...

Μας λένε συχνά πως η ΕΟΚ/ΕΕ ήταν μία πολιτική συμφωνία για τη διασφάλιση της ειρήνης στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η συμμετοχή ευρωπαϊκών στρατιωτικών δυνάμεων σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, η δράση των Ιταλών στη Σομαλία, η ενδυνάμωση της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας τα τελευταία χρόνια και φυσικά η σφαγή του γιουγκοσλαβικού λαού, δεν αφήνουν περιθώρια αυταπατών σχετικά με την υπεράσπιση της ειρήνης.

Επιπλέον, όσον αφορά στην Ελλάδα με βάση κοινοτική οδηγία θα βρισκόμαστε σε επιτήρηση μέχρι το 2050 κι εφόσον αποπληρώσουμε το 75% του χρέους (πράγμα που λίγο πολύ όλοι παραδέχονται πως είναι αδύνατο), είναι διακηρυγμένος στόχος να φτάσουμε τους μισθούς Βουλγαρίας (δηλαδή μισθούς κάτω των 200 ευρώ), θέλουν να βάλουν στο χέρι τη δημόσια περιουσία (ήδη ένα μέρος της έχει ξεπουληθεί), επιθυμούν τη δημιουργία Ειδικών Οικονομικών Ζωνών (δηλαδή περιοχών όπου η εργασία θα αντικατασταθεί με μία μορφή δουλειάς) κ.λπ.

Με λίγα λόγια τα μνημόνια και η εκχώρηση της εθνικής κυριαρχίας δε θα έχουν τέλος. Όλα αυτά επιτάσσουν ένα πράγμα: την έξοδο της χώρας από το «μαντρί». Δεν υπάρχει καμία περίπτωση και με κανένα τρόπο, η όποια διαπραγμάτευση με την όποια δομημένη επιχειρηματολογία και με διαπραγματευτές που πηγαίνουν στις συζητήσεις προετοιμασμένοι, να αλλάξουν τα μέχρι τώρα δεδομένα. Οι «εταίροι» δεν κράτησαν τη γνωστή τους στάση επειδή ο Βαρουφάκης πήγαινε χωρίς χαρτιά και γραβάτα. Οι «εταίροι» δεν είναι τίποτα άλλο από στυγνούς και χωρίς συναισθήματα γραφειοκράτες, ταγμένους να υποστηρίξουν μέχρι τέλους τα μονοπωλιακά συμφέροντα.

Η φύση της ΕΕ δεν έχει αλλάξει και ούτε και πρόκειται. Αυτό, όμως, που αλλάζει είναι η συνείδηση του ελληνικού λαού. Οι εργαζόμενοι έχουν τροποποιήσει άρδην τη στάση τους απέναντι στο ευρώ και την ΕΕ. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η απέχθεια προς το ευρώ ή την ΕΕ βρίσκεται σε υψηλότατα

επίπεδα. Το 36% των Ελλήνων επιθυμεί την έξοδο της χώρας από το ευρώ, ενώ από το υπόλοιπο 64% μόλις το 41% επιθυμεί την παραμονή (το 23% ανήκει στην κατηγορία δεν ξέρω/δεν απαντώ).

Παράλληλα, επτά στους δέκα θεωρούν πως κακώς η Ελλάδα εισήχθη στην ευρωζώνη. Όσον αφορά στο πιο «σκληρό» ερώτημα, δηλαδή το ερώτημα αν επιθυμείτε την παραμονή της χώρας στην ΕΕ, το 51% απαντά μόνο «υπό προϋποθέσεις», το 24% απαντά «ναι» και το 24% απαντά «όχι». Δεν είναι καθόλου λίγο ένας στους τέσσερις Έλληνες να έχει πεισθεί για την έξοδο από την ΕΕ, με την προοπτική αυτό να γίνει πολύ μεγαλύτερο στο άμεσο ή μακροπρόθεσμο μέλλον. Δε θα πρέπει να ξεχάσουμε ακόμη πως στο πρόσφατο δημοψήφισμα το ΟΧΙ κατήγαγε μία συντριπτική νίκη υπό τις εξής συνθήκες: ο ΣΥΡΙΖΑ έθεσε ένα θολό ερώτημα, το ΚΚΕ επέλεξε το άκυρο, ενώ η ΝΔ και οι Ευρωπαίοι είπαν με σαφήνεια πως το ΟΧΙ σημαίνει GREXIT. Ειδικά αυτό το τελευταίο δείχνει και μία άνευ προηγουμένου διάθεση σύγκρουσης από την πλευρά του ελληνικού λαού.

Όλα αυτά τα δεδομένα δεν μπορούν παρά να ληφθούν πολύ σοβαρά υπόψη ενόψει των νέων και όπως όλα δείχνουν ραγδαίων επικείμενων πολιτικών εξελίξεων.

kordatos.org